

MERCATS DE SEGONA MÀ

Per Susana Ros Acedo

És diumenge i m'he llevat d'hora. Encara amb el pijama posat i amb la tassa de cafè amb llet a la mà, m'apropro al balcó. Més que jo ha matinat un grup de ciclistes que veig passar, ben equipats i animosos. I també aquell avi que torna a casa amb la barra de pa sota el braç, fent el curt trajecte que li serveix d'excusa per dir que, ell, ja ha sortit a caminar.

Es fan quarts d'onze i, entre netejar els vidres o acostar-me al mercat de segona mà, no m'ho penso gaire. El *mercadillo* no és lluny de casa, fa un dia agradable i, en un no res, ja hi sóc a tocar del pont de Ponent. Allà comencen les parades i entro, sense més ànim que tafanejar, en una exposició improvisada d'articles de tota mena. A veure què hi ha.

El que, per alguns, no és més que l'acumulació de trastos vells i andròmines per llençar, es converteix, als ulls dels visitants i compradors habituals, en un Corte Inglés horitzontal i de preus assequibles. No hi plantes però hi ha seccions: roba i calçat, complements, parament de la llar, decoració, ferreteria i bricolatge, tecnologia i informàtica per nostàlgics ... El departament de llibres i música té una oferta molt variada que va des de Mozart a "los mejores boleros" passant per Camela (en format cassette, com Déu mana). I els llibres infantils comparteixen espai amb novel·les eròtiques de segona fila i enciclopèdies del cos humà publicades als anys setanta. Una singular barreja que, o et sembla infumable i surrealista o et treu un somriure.

L'ambient és distès i hi ha una sensació de llibertat en el fet de poder triar i remenar sense notar la mirada inquisidora de la dependenta, de que nom hi ha col·leccions o rebaixes de mitja temporada (ara dites *mid season sales*), de que no hi ha talles ni emprovadors i t'ho emportes calculant a cop d'ull i, si l'encerto l'endevino. Perquè no tens el tiquet per poder fer el canvi i la garantia dura fins a les tres de la tarda, hora de recollir. En el moment que creus que tornaràs amb les mans buides, sense comprar res, de sobte apareix allò que et fa tanta

il·lusió i busques fa temps: aquell disc difícil de trobar, el soldadet de plom que completa el teu exèrcit o la peça per arreglar la rentadora i que, segons el tècnic, era impossible aconseguir. Són aquells tresors, aquelles petites coses que t'alegren el dia com quan t'han servit el tallat a la temperatura perfecta o, per fi, has pogut aprofitar els cupons del supermercat.

Avui m'he gastat dos euros en un CD d'en Serrat. Precintat, nou de trinca. Ningú ho havia vist ni havia prestat atenció o interès. Precisament el LP que em faltava de la seva discografia. Quina sort! Pura casualitat però innocentment, vull creure que havia de ser per mi. I no és l'únic profit que he tingut. Apart de la troballa, m'han donat una classe pràctica, una *master class* en viu i en directe, sobre els conceptes d'economia circular, producció sostenible, consum responsable i reciclatge. Però d'això ja parlarem un altre dia.